

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Hekeli Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Jobbágy Károly ügyvéd által képviselt alperes ellen közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése megállapítása iránt a Miskolci Munkaügyi Bíróságnál 9.M.437/2006. szám alatt megindított és másodfokon a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Mf.22.599/2006/2. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Mf.22.599/2006/2. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek
- tizenöt nap alatt - 12.000 /tizenkettőezer/ forint
felülvizsgálati eljárási költséget.
A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperes pontosított keresetében az alperes által közölt 2006. január 31-én kelt, a felperes előrehozott öregségi nyugdíjban részesülésével indokolt felmentés jogellenességének megállapítását, és az eredeti - főmunkatárs - munkakörébe visszahelyezését kérte.

A Miskolci Munkaügyi Bíróság 9.M.437/2006/8. számú ítéletével az alperes 423/2006. számú felmentését hatályon kívül helyezte, és a felperest eredeti munkakörébe visszahelyezte.

A munkaügyi bíróság megállapította, hogy az alperes a Ktv. 19/A. § (1) bekezdés d) pontja alapján nyugdíjasnak minősülő felperes közszolgálati jogviszonyát a Ktv. 17. § (1) bekezdés d) pontja értelmében ezen felmentési indokolással megszüntethette. A valós

indokon alapuló felmentést azonban rendeltetésellenesnek minősítette amiatt, mert megállapítása szerint az alperes a felperest "véleménynyilvánítása" miatt mentette fel, továbbá az egyenlő bánásmód követelményét is megsértette, mivel más nyugdíjasnak minősülő köztisztviselőt nem mentett fel.

Az alperes fellebbezése alapján eljáró Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Mf.22.599/2006/2. számú ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletét megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.

A másodfokú bíróság nem találta megállapíthatónak az alperes rendeltetésellenes joggyakorlását, továbbá úgy ítélte meg, hogy az egyenlő bánásmód követelménye sem sérült. Álláspontja szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozik, hogy a nyugdíjasnak minősülő alkalmazottait továbbfoglalkoztatja, vagy gazdaságossági, munkaszervezési okokból egyeseket felment. A másodfokú bíróság kifejtette még, hogy a felperes előadásán kívül semmilyen tény nem támasztotta alá az elsőfokú ítélet megállapítását a véleménynyilvánítás miatti hátrányos megkülönböztetésről.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és a keresetének helyt adó határozat hozatalát kérte. Továbbra is fenntartotta, hogy hátrányos megkülönböztetés érte, amikor az alperes a nyugdíjasok közül kizárólag az ő jogviszonyát szüntette meg. A munkavégzés során gyakorolt véleménynyilvánítását az alperes sem vitatta, az ezzel összefüggő rendeltetésellenes joggyakorlással és hátrányos megkülönböztetéssel kapcsolatban tett személyes előadásában elmondta, hogy "ha valamivel nem értett egyet, azt meg is merte mondani". Sérelmezte, hogy ezen kijelentéseivel a másodfokú bíróság érdemben nem foglalkozott. Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a 2003. évi CXXV. törvény 8. §-át és az Mt. 5. §-át.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a felperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Ktv. 17. § (1) bekezdés d) pontján alapuló felmentési okkal közölt jognyilatkozatnak a nyugdíjasnak minősülésre vonatkozó indokolása - amennyiben a köztisztviselő rendelkezik a Ktv. 19/A. § (1) bekezdés d) pontjában előírt feltételekkel - valós és egyben okszerű is. A perben nem volt vitás, hogy a felperes részére 2005. március 1-jétől előrehozott öregségi nyugdíjat állapítottak meg, amely körülmény önmagában is megalapozta a felmentést.

A rendeltetésellenes joggyakorlás körében a bizonyítás nem a munkáltatót, hanem a rendeltetésellenességre hivatkozó munkavállalót, köztisztviselőt terheli [Pp. 164. § (1) bekezdés]. Ebben a körben az elsőfokú bíróság megállapította a kereset alaptalanságát, ezért felperesi fellebbezés hiányában már nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát azon felperesi hivatkozás, hogy "bosszúból" került megszüntetésre közszolgálati jogviszonya.

A felperes keresete annak megállapítására is irányult, hogy a "külön véleménye" nyilvánítása is oka a felmentésének. Az elsőfokú bíróság - noha megállapította ebben a körben a kereset alaposságát, nem jelölte meg, hogy a rendeltetésellenes joggyakorlásra vonatkozó Mt. 4. §-a, vagy pedig az egyenlő bánásmód követelményét meghatározó Mt. 5. §-a alapján bírálta-e el a keresetet, holott a felperes mindkettőre hivatkozott.

Az Mt. 4. § (2) bekezdése értelmében a jog gyakorlása különösen akkor nem rendeltetésszerű, ha az mások jogos érdekének csorbítására, érdekérvényesítésének korlátozására, zaklatására, véleménynyilvánításának elfojtására irányul, vagy erre vezet. Ebből következően a felperesnek a véleménynyilvánítása elfojtását célzó alperesi joggyakorlásra hivatkozó kereseti előadását a rendeltetésellenes joggyakorlásra vonatkozó bizonyítási szabályok alapján kellett vizsgálni, amely szerint a bizonyítási teher a felperest terhelte (Pp. 164. § (1) bekezdés).

A másodfokú bíróság ebben a körben törvénysértés nélkül állapította meg, miszerint önmagában abból a körülményből, hogy a köztisztviselőnek a napi munka végzése során "volt külön véleménye", amelyek felperesi előadás szerint is "apró-cseprő dolgok" voltak, a felmentés ezzel összefüggő jogellenességére nem lehet következtetni. A napi munkavégzéshez kapcsolódó indokolt és szükséges véleménynyilvánítás a munkaviszonyban, illetve közszolgálati jogviszonyban szükségképpen meglévő együttműködés körébe tartozik.

Nem jogellenes a jogerős ítélet a hátrányos megkülönböztetés hiányára vonatkozóan sem. Az egyenlő bánásmód követelményét a munkajogviszony körében általánosságban megfogalmazó Mt. 5. § (1) és (2) bekezdése mellett helytállóan hívta fel a másodfokú bíróság az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvényt. Ezen törvény 8. §-a alapján törvénysértés nélkül állapította meg, hogy az itt megjelölt körülmény szerinti hátrány megjelölése és valószínűsítése hiányában az alperes által bizonyított, önmagában a nyugdíjasnak minősülés törvényi indokával történt felmentés nem volt alkalmas az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére. A másodfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozik annak eldöntése, miszerint a nyugdíjasnak minősülés jogszabályi

feltételeivel rendelkező köztisztviselők közül kinek a jogviszonyát tartja fenn. Mindazonáltal az adott ügyben az alperes bizonyította a gyermekvédelmi támogatás 2006. január 1-ei megszüntetésével összefüggésben a felperes munkakörének kiüresedését. Az erre vonatkozó elsőfokú ítéleti tényállást a másodfokú eljárásban a felperes nem is tette vitássá.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján a felperes keresetét elutasító jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés f) pontja és 14. §-a értelmében a felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

Budapest, 2008. június 11.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő